

ser, at ikke en sølle Skrædder kan rejse sig op i en Forsamling og sige et Par lidt ualmindelige Taabeligheder, uden at Tilhørerne øjeblikkelig bliver indadvendte og ved sig selv tænker: Ja, Gud veed, om ikke dette er det forløsende Ord, vi har ventet paa!”

Ragnhild begyndte at blive urolig. Hun saae Betty sidde som paa Gløder og dreje Hænderne om hinanden i Skødet. Hurtig rejste hun sig og tog Afsked.

Pateren fulgte.

IV

Om Eftermiddagen sad Emanuel og Betty ved Siden af hinanden i Hestehaars-Sofaen inde i hans Stue. De sidste Uger havde ældet ham, saa han næsten var ukendelig. Hans høje Skikkelse var bleven endnu mere smal, Kinderne hule, Øjnene ind-sunkne. Det store Haar og Skæg hang ham uredt ned over Skuldre og Bryst.

Han havde i de sidste fireogtyve Timer intet spist og var derfor ogsaa for lidt siden faldet i en let Afmagt, da han sammen med Søsteren kom ind fra Haven.

„Hvordan gaar det? . . . Har du det bedre?“ spurgte hun og strøg ham varligt ned over Armen.

„Tak. Det er ovre nu. Jeg har det godt.“

„Jeg vil saa nødig plage dig, Emanuel, . . . men maa jeg ikke lave dig et eller andet styrkende?“

Der gled et svagt Smil over hans Læber.

„Hvortil skulde det vel hjælpe, Betty? . . . Guds Aand vil op-retholde mig og gøre mig stærk.“

I dette Øjeblik kom Tjenestepigen tilsyne hende i Døren.

„Frue!“

Betty rejste sig hastig.

„Hvad er der? . . . Tal sagte . . . Forstyr ikke!“

„Fruen skulde vel ikke have set noget til Børnene?“

„Nej — de er vel i Haven.“

„Nej, der er de ikke. Og vi kan ikke finde dem nogetsted.“

„Søg blot efter dem, og lad dem holde sig rolige inde i deres Kammer . . . Forstyr os ikke oftere!“